

De reüll
per Llorenç Capdevila

UNA D'ESPIES I TERRORISTES

L'estiu és una època propícia per a la lectura. Sigui perquè les piscines estan col·lapsades, perquè al cinema hi fa massa fred o perquè a la televisió només passen reposicions casposes i programes que volen ser "simpàtics", el cas és que sempre hi ha qui acaba agafant un llibre. El lector d'estiu, però, sovint busca una lectura lleugera, d'argument lineal i acció trepidant, apta per consumir-se a la terrassa d'un bar o a la platja.

No fa gaire he llegit una novel·la amb tots els ingredients per convertir-se en un best-seller estiuenc. Es tracta de *Faust, el terrorista*, del balaguerí Francesc Puigpelat. Acció, intriga, pinzellades erudites, reflexió assequible, prosa planera i diàlegs àgils i abundants són algunes de les característiques de l'obra de Puigpelat, que aquesta vegada deixa de banda la ficció històrica que (al voltant de personatges com Roger de Flor, Ramon Llull o Jesús de Natzaret) ha conreat amb solvència en altres ocasions. Si hagués anat signada per John Le Carre o per Frederick Forsyth i hagués estat escrita en anglès, *Faust, el terrorista* possiblement tindria un futur (i un present) molt més lucratiu per a l'autor i l'editorial. El cas, però, és que Puigpelat escriu (i ho fa prou bé) en català, amb alguna vacil·lació lingüística ("solterona", "caps solts", "donar-se la volta") que li perdonem a canvi d'una trama vertiginosa i entretinguda.

Al protagonista, Nicolau Solà (conegut com a Pierre), que de jove havia militat a Terra Lliure, el trobem, al cap dels anys, fent de mercenari en la branca tunisiana d'Al-Qaeda. I el seguim al llarg dels set dies que preludien l'atemptat que és a punt de perpetrar. Una sèrie d'elements contribueixen a embolicar la trama: personatges que ressusciten del passat; dones amb cossos que tallen l'alè; policies que trepitgen els talons; sexe tòrrid a la llum de la lluna; assassins capaços de citar Goethe, Joyce o Shakespeare; una secció de la CIA destinada a analitzar la psicologia dels terroristes; o un exemplar del Faust de Goethe que Trotsky va regalar a Ramon Mercader poc abans que aquest li clavés un piolet al cap.

Amb nombroses referències cultes (que van de Faust a Don Joan) i populars (especialment a la saga de Star Wars), Puigpelat ens atrapa en una teranyina, gairebé tan cinematogràfica com literària, carregada de situacions extremes (en un moment determinat, per exemple, Pierre és a l'habitació d'un hotel amb una bomba a la motxilla i el cadàver d'un policia al bany, i de cop truca a la porta la seva xicota tunisiana) que van *in crescendo*, però també de reflexions prou interessants sobre la maldat intrínseca, l'ambigüitat moral, la identitat, els escrúpols, la por, o la paradoxal relació entre el Bé i el Mal, dos extrems que, en el fons, es toquen.

